

SCENARIU LITERAR

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Născut din poveștile a 12 femei care au fost victimele violenței domestice, acest scenariu literar a stat la baza scenariului regizoral pentru spectacolul What happened to the Heart - Emotional Treasure Box, care a avut premiera la Ateneul Național din Iași, pe 22 februarie 2025.

Poveștile eroinelor din această piesă de teatru au fost colectate de două tinere scriitoare – Paula Ciortan și Dina Kolcu.

Pe aceste povești au lucrat împreună 4 oameni pricepuți în domeniul scenaristicii. Au cercetat, au analizat și au extras momentele cheie din poveștile femeilor: Jørgen Lorentzen și Marius Kolbenstved (Norvegia), Silvia Ghilaș (România) și Cristina Chertz (Germania)

Forma finală a scenariului literar a fost redactată de Cristina Chertz

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Actul I

Monolog pentru începutul spectacolului de teatru:

(în contextul celor discutate în realizarea spectacolului, monologul ar putea fi „a piece of art” în care actrița să spună monologul integral în gând dar cu cât mai puține cuvinte rostite)

(O lumină slabă se aprinde pe scenă, dezvăluind o femeie ce sta pe jos. Este singură, cu fața spre public, dar pare să vorbească mai mult pentru sine. Vocea ei tremură, dar are o intensitate care captivează. De pe fundal, se aude un sunet vag de ploaie, ca un ecou al durerii.)

EA:

E greu să gădesc cuvintele... Parcă aş vorbi pentru altcineva. Cineva care, poate, are nevoie să audă asta. Cineva care nu sunt eu, dar poate aş putea fi.

(Se oprește, respiră adânc, apoi continuă cu ochii fixați într-un punct îndepărtat în public.) Vorbesc pentru tine...

Am fost un copil flămând. Nu doar flămând de mâncare – deși, da, stomacul meu știa prea bine golul acela. Nu, foamea mea era mai adâncă. Era foamea după iubire, după o privire care să-mi spună „te văd, ești, meriți.” Dar acea privire nu a venit niciodată.

(o fetiță vine din stânga scenei, trece prin fata actriței cu o oglinda în manaactrița se oglindește în oglinda, se uita la fetiță, se uită în oglindă...fetița așază oglinda în dreapta scenei și dispare. Actrița se uită în oglindă...e mamă la rândul ei și-și amintește de mama.)

Mama...Mama... (pauză, își strânge mâinile, vocea i se rupe) Mama era un abur. O siluetă fantomatică, pierdută între sticlele ei de alcool și tăcerile apăsătoare. Nu făcea mâncare pentru noi – nu pentru mine sau frații mei. Dar pentru el... Pentru el, da. Tata primea tot ce noi visam: o farfurie perfect aranjată, aburi care dansau ca niște promisiuni pe care noi nu le-am avut niciodată. Iar noi? Noi priveam.

(Își strânge brațele în jurul trupului, ca și cum ar încerca să-și încălzească o amintire înghețată.)

Tata... Oh, tata era un idol. Avea ochii ca pădurile toamnei și mersul ca un dans calculat. Îl priveam legându-și cravata, iar fiecare gest părea să spună „sunt aici să protejez.” Dar... n-a fost așa. Nu, tata s-a transformat. Din erou, a devenit furtuna care ne arunca în umbre.

(zgomotul ploii se intensifică, tunete, fulgere...atmosfera din casa ei de copil).

(Vocea îi devine mai tăioasă, ca o lamă care taie aerul din încăpere.)

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Și atunci am plecat. Am fugit de idolul căzut, de aburii mamei, de foamea care îmi strângea stomacul și sufletul. Credeam că, dacă plec, mă voi salva. Credeam că lumea de afară va fi altfel. Dar viața... viața are un fel aparte de a-ți râde în față.

(Se apropie de marginea scenei, cu mâinile întinse, ca și cum ar cere ajutor. Din cererea de ajutor...începe sa danseze fericită. Se aude o ploaie de primăvara...păsărele cântând dimineața...)

M-am îndrăgostit. Am crezut că e bine. Că el va fi altfel. Că în ochii lui voi găsi, în sfârșit, acel „te văd.” Și, pentru o vreme, a fost bine. Totul strălucea, ca un cer albastru după ploaie. Dar... cerul s-a întunecat din nou.

(Prin fata actriței trece o umbra.....Se mișcă ca și cum umbra a lovit-o cu palma peste obraz...se aude un ecou al unei lovituri. O lacrimă i se rostogolește pe obraz, dar ea continuă, cu vocea spartă, dar puternică.)

Prima lovitură... Prima lovitură a fost ca și cum lumea mea s-ar fi prăbușit. Palma lui m-a ars, dar ceea ce m-a durut mai tare a fost tăcerea mea. (o liniște de mormânt) Tăcerea care a urmat. (se aud bătăi de inima la început încet și apoi din ce în ce mai tare....după care iar o liniște de mormânt)

De ce n-am spus nimic? De ce am rămas?

(Silueta femeii devine mai dreaptă, ca și cum și-ar aduna ultimele rămășițe de forță.)

Întrebările astea mă bântuie în fiecare noapte, ca niște șoapte care nu tac. Și știi... știi că le gândești și voi acum. Poate vă întrebați dacă n-am avut curaj, dacă n-am avut opțiuni. Dar nu-i așa de simplu. N-a fost niciodată.

Totul a început încet. Ca o picătură. O picătură mică, rece, ce-ți cade pe frunte. La început nici n-o simți. Îți spui că poate e doar ploaia. Dar apoi vine alta... și alta... și alta. Și picătura aia, aparent nevinovată, începe să te sape, să te macine. Până când devine parte din tine.

Fiecare zi începea și se termina cu același gând: Când se vor sfârși toate? Am sperat la eliberare, oricum ar veni, dar anii au trecut și nimic nu părea să se schimbe. Totul devenise un cerc vicios.

În fiecare zi, mi-am dorit ca totul să se termine cât mai curând posibil. M-am gândit adesea să fug, la ce ar însemna să lași totul în urmă. Dar unde m-as duce? Cine m-ar crede? Cine m-ar ajuta?

Uneori, chiar și eu am început să mă îndoiesc de mine. Poate a fost vina mea. Poate că meritam tot ce mi se întâmpla. Au fost momente când simțeam că nu mai suport și alergam pe drum ca o nebună. Aș alerga fără să știu unde, fără să am un plan. Pur și simplu aș alerga, simțind că lacrimile îmi ard obraji și inima îmi bate cu disperare.

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

M-am rugat ca cineva să mă vadă, să mă oprească, să întrebe ce s-a întâmplat. M-am uitat în ochii trecătorilor, sperând că unul dintre ei îmi va recunoaște durerea și va face ceva. Dar nimeni nu a făcut nimic. Oamenii s-au uitat, unii cu milă, alții cu curiozitate, dar nimeni nu s-a apropiat să mă întrebe dacă sunt bine. Uneori îmi imaginam că un străin va apărea, ca într-un film, și mă va salva. Că el să-și întindă mâna, să mă ia de acolo și să mă ducă într-un loc unde să respir, fără teamă. Dar asta nu sa întâmplat niciodată.

Cuvintele lui erau prima picătură. "Ești prea sensibilă. Exagerezi. Cine te mai ia pe tine înserios?" Era o vorbă aici, o privire acolo, un oftat lung care spunea mai multe decât orice strigăt. M-a făcut să mă îndoiesc de mine. M-a convins că poate... chiar greșesc mereu. Că poate... nu sunt destul.

Pe urmă, mama lui... oh, mama lui! Ea era un alt fel de picătură. Venea cu dulceață otrăvită. "Știi, tu n-ai să găsești pe altcineva ca el. E greu să fii femeie. Trebuie să-l înțelegi, să-l sprijini. El muncește pentru voi. Tu ce faci? Mă simțeam vinovată doar stând în preajma ei.

Dar cel mai rău... cel mai rău era când el își pierdea controlul. Erau momente în care liniștea se rupea brusc, ca un pahar trântit de perete. Și atunci veneau loviturile. O palmă. Un pumn în masă. Uneori chiar și peste mine. Dar tot el îmi spunea: "Tu m-ai provocat. Tu mă scoți din minți!" ..Și am ajuns să cred. Și am ajuns să cred. Să cred că sunt de vină. Că eu provoc furtunile. Că dacă mă port mai bine, dacă zâmbesc mai des, poate picăturile vor înceta.

Dar picăturile. ele nu s-au oprit. S-au transformat. Din șoapte în urlete. Din priviri reci în lovituri. Și la fiecare lovitură simțeam cum inima mea începe să bată mai tare. Tot mai tare. Până când picăturile n-au mai fost doar pe piele. Erau în mine. În inima mea.

Și fiecare bătaie a inimii spunea același lucru: "Rămâi. Pentru ea. Pentru fetița ta." Îmi era teamă. Nu doar de el, ci de ce ar putea însemna să plec. Cum să plec? Unde să mă duc? Ce o să-i spun copilului meu? Că viața noastră a fost o minciună? Că mama ei e prea slabă să schimbe ceva?

Și-atunci am rămas. Pentru că fiecare bătaie a inimii era o rugă. Un compromis. O scuză. Am rămas pentru că speram că va fi mai bine. Pentru că îmi spuneam că nu poate fi mereu așa. Dar mai binele nu mai venea.

Mi-au trebuit mii de momente de disperare, mii de nopți nedormite și lacrimi ascunse ca să înțeleg ceva simplu, dar profund: eroul pe care îl așteptam eram, de fapt, eu. Nimeni nu venea să mă salveze. Nu era niciun cavaler în armură strălucitoare, nicio mână care se întindea din cer.

Au trecut ani. Ani de picături care au săpat în mine un abis. Ani în care fiecare lovitură – fie ea cu vorba sau cu palma – a devenit parte din mine. Ani în care m-am ascuns, chiar și de mine.

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Dar într-o zi... într-o zi am auzit o altfel de bătaie. Nu era inima mea. Era inima ei. A fetiței mele. Și ea nu bătea de frică. Ea bătea de viață. Și atunci am înțeles. Dacă eu nu pot să fug pentru mine, pot să fug pentru ea. Pot să-i arăt că există o altă lume. Una unde inima bate din bucurie, nu din teroare.

Am rămas prea mult. Am răbdat prea mult. Pentru el, pentru copilul meu, pentru toți cei care nu vedeau ce se întâmplă. Am plecat. Mi-am luat copilul și am plecat.

În acel moment, mi-am dat seama că nu mai am nimic de pierdut. Totul îmi fusese furat: demnitatea, încrederea în sine, libertatea. Tot ce îmi mai rămânea era acea mică scânteie de speranță care refuza să moară. Și atunci am știut: dacă mai rămâneam, m-aș pierde complet. Și nu puteam accepta asta. Am ieșit pe ușă fără să mă uit înapoi.

Fiecare pas pe care îl făceam era ca o eliberare, de parcă greutatea anilor de suferință începea să se ridice de pe umeri. Am mers pe stradă fără să știu exact încotro mă îndrept, dar simțind că orice loc este mai bun decât atât. Mi-am promis că nu mă voi întoarce niciodată în acel loc de suferință. Că aș lupta pentru mine, că aș fi propriul meu erou, oricât de greu ar fi. Și, încet, am reușit. Am descoperit puterea pe care o aveam întotdeauna în mine, dar de care nu fusesem conștientă. Forța de a mă ridica, de a spune „nu”, de a-mi trăi viața după propriile reguli.

Și da, am fost îngrozită. Încă sunt. Dar știți ce? Acum fiecare bătaie a inimii mele spune ceva diferit. Spune: "Trăiesc. Sunt aici. Și sunt liberă."

Sunt aici să spun povestea mea. Povestea unei femei care a fost flămândă, care a fost rănită, dar care, totuși, trăiește.

(Se apropie mai mult de public, cu o intensitate care electrizează sala.) Aceasta nu e doar povestea mea. E și povestea ta...(către public)

E povestea tuturor celor care s-au simțit invizibili. Și dacă mă auzi, dacă mă vezi acum, vreau să știi un singur lucru: ești mai mult decât durerea ta. Meriți mai mult.

(actrița ar putea lua oglinda, ieși prin sala și oglinzi în drumul ei de ieșire chipurile femeilor ce sunt în public. Poate e și povestea lor...)

(Lumina se stinge încet, lăsând doar silueta unei umbre în întuneric pe spatele scenei. Fundalul cu sunetul de ploaie devine mai clar, ca o eliberare.)

Imagini importante folosite:

Oglinda-oglundire - Umbra (el? ea? Spaima ei? Frica ei?) - Sunete: ploaie, bătăi de inima.

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Actul II

Reflexia unei povești imperfecte

Personaje:

EA – o femeie tânără, luminoasă, plină de speranță.

EL – carismatic, fermecător, dar cu o umbră subtilă care pândește în comportamentul lui.

MAMA LUI – o prezență autoritară, cu un ton aparent binevoitor; dar încărcat de critici subtile.

Decor: Scena este împărțită în două spații. În stânga, un colț cald, cu o masă mică și două scaune, luminat de o lampă cu abajur moale – spațiul fericirii și intimității lor. În dreapta, o oglinda mare ce deformează.

Oglinda este elementul central al scenei, captând și deformând subtil acțiunile și expresiile personajelor (de jucat aceasta oglinda - la latitudinea actorilor si regizoarei). Pe fundal, o lumină difuză creează umbre care dansează (fetele de la balet care continua momentul lor încheind pe o muzica- prevestind neliniștea care pândește). Într-un colț al scenei (dreapta spate/ în spatele oglinzii - abia vizibil, mama soacra nemișcată ca un manechin- acoperită cu o pelerină de blană ce seamănă cu pielea unui lup, la spate are un cap de lup- simbolizând prezența ascunsă a adevăratei naturi a lui EL.

Scena 1 – Zâmbete și șoapte

(Zgomot de ploaie slab, aproape ca un susur, se aude în fundal, accentuând atmosfera intimă dintre EA și EL.)

(Pe stânga, EA și EL sunt la masă. O ceașcă de ceai fumegă între ei. EL îi ține mâna în timp ce EA râde, privind-o cu admirație.)

EA (zâmbind larg): Nu-mi vine să cred câte povești știi. Parcă aş citi o carte atunci când vorbești. (Își trece mâna prin părul ei, vizibil relaxată.)

EL (fermecător): Cărțile? Nu sunt nimic pe lângă tine. Tu... tu ești povestea mea preferată. (Îi ridică mâna și o sărută pe degete, cu o privire intensă.)

(Oglinda reflectă scena. Zâmbetul lui pare ușor rigid, iar mâinile lui par să o strângă prea tare, detalii pe care EA nu le observă. Sunetul de ploaie se intensifică ușor, prevestind o tensiune ascunsă.)

EA: Uneori mă întreb ce ai văzut la mine. Eu... doar o fată simplă...

EL (brusc serios): Nu mai spune asta. Nu vreau să te mai aud vorbind așa despre tine. Ești tot ce am visat vreodată.

(Se apleacă peste masă și îi atinge obrazul.)

EL: Dar trebuie să fii mai sigură pe tine. Lumea... nu e blândă cu cei slabi.

EA (clipind confuză, dar încă zâmbitoare): Ai dreptate... Poate că mă subestimez prea mult.

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Scena 2 – Oglinzi paralele

(Ploaia se oprește brusc, iar în locul ei începe să se audă o bătaie slabă de inimă, care crește lent în intensitate pe măsură ce tensiunea dintre EL și EA se amplifică.)

(Scena se mută în fața oglinzii. EA își privește reflexia, îmbrăcată într-o rochie simplă. EL stă în spatele ei, privind-o intens, ca și cum încearcă să modeleze ceva invizibil în ea.)

EL: Vezi ce văd eu? O femeie frumoasă, puternică... dar trebuie să lucrezi la felul în care te porți. Oamenii judecă, știi?

EA (șoptit): Dar... mă străduiesc.

(În oglindă, EL își trece mâna peste umărul ei, dar mâna lui arată o gheară de lup care apasă pe pielea ei. Bătăile inimii devin mai puternice pentru câteva momente, sincronizate cu privirea fixă a lui EL.)

EL (mângâind-o): Știu, iubito. Știu. Dar trebuie să fii mai atentă... Mama mea... ei bine, e mai greu de mulțumit. Vrea ce e mai bun pentru mine, pentru noi.

(EA coboară privirea, vizibil nesigură.)

EA (încercând să zâmbească): O să mă străduiesc mai mult. Și... poate o să ajung să-i plac.

EL (oftează): Sigur că o să-i plăci. Trebuie doar să înțelegi că ea vede lucrurile altfel. Și asta... asta nu înseamnă că tu nu ești o frumoasă, o deșteaptă...o deosebită.

(În timp ce vorbește, el se privește în oglindă. În oglindă, începe să se transforme comportamental într-un lup. Lumina se micșorează, iar EL dispare în dreapta. Bătăile inimii încetează brusc, lăsând un gol apăsător.)

Scena 3 – Interferențe materne 1

(Zgomotul de ploaie revine, ușor neregulat, ca o picurare tensionată, odată cu intrarea MAMEI LUI pe scenă.)

(MAMA LUI intră în scenă pe stânga, unde este masa. EA este la masă cu un sucitor în mână, pregătind prăjituri. Pe masă este o tavă de prăjituri. MAMA LUI este elegantă, în blana de lup, dar cu o atitudine sobră. Se apropie de EA cu un zâmbet rece.)

MAMA LUI: Ei bine, draga mea, mi-a spus EL că vrei să încerci să faci prăjitura aceea... de care lui îi place atât de mult.

EA (timidă): Da, vreau să încerc. Îmi doresc să îi fac ce-i place cel mai mult.

MAMA LUI (cu un râs scurt): Dragă mea, asta nu e o simplă prăjitură. E nevoie de talent. Dar, cine știe... poate reușești. Dacă nu, o să te învăț eu...

(Se îndepărtează de masă, mergând spre oglindă. Prin oglindă, o privește critic pe EA. Sunetul de ploaie se oprește din nou, lăsând scena în tăcere pentru câteva clipe, intensificând disconfortul.)

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Scena 4 - Interferente materne 2 „Bucătăria”

(Pe masă sunt legume pentru gătit, un cuțit, și un tocător. EA este aplecată peste tocător, concentrată, în timp ce MAMA soțului intră, purtând un șorț impecabil. Tonul MAMEI este dulce, dar ascuțit, fiecare cuvânt e calculat să lovească. EA evită contactul vizual.)

MAMA:

(Se uită la tocător.)

Nu tai ceapa așa. Lasă-mă să o fac eu.

EA:

(Se oprește, dar nu ridică privirea.)

E bine cum o fac. Am tăiat de atâtea ori...

MAMA:

(Se apropie, ia cuțitul din mâna ei, aproape brutal, dar păstrează un zâmbet.)

Dragă, nu te supăra, dar mai ai multe de învățat. Nu e vina ta, doar că nu ai avut de la cine.

EA:

(Încet, resemnată.)

Fac tot ce pot.

MAMA:

(Începe să taie ceapa cu mișcări precise.)

Oh, sunt sigură că faci. Dar vezi tu... o gospodină adevărată se vede din detalii. Din praful de pe mobilă, din cum miroase casa. Și... ei bine, să fim sincere, câteodată e ca și cum te-ai grăbi să termini mai repede decât să faci bine.

EA:

(Își mușcă buza, dar în cele din urmă ridică privirea.) Am făcut curățenie azi-dimineață.

Am șters și praful.

MAMA:

(Râde ușor, dar disprețul e evident.)

Ai uitat locul ăla de lângă bibliotecă. Acolo n-a fost șters, sunt sigură. Îți zic doar ca să te ajut. Vrei să înveți, nu-i așa?

EA:

(Vizibil afectată, dar încearcă să rămână calmă.)

Da...

MAMA:

(Aproape cântând.)

Bine. Căci altfel... ce fel de femeie ești?

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

EA:

(Vocea ei tremură.)

Ce fel de femeie? Fac tot ce pot pentru casa asta, pentru... pentru toți.

MAMA:

(Îi aruncă o privire lungă și oftat.)

Și totuși, ești atât de departe de standardele unei gospodine adevărate. Știi, când eu eram de vârsta ta, făceam totul perfect. Fără ajutor. Dar tu... mai ai de învățat.

EA:

(Încercând să se apere.)

Fac asta pentru că îmi pasă, pentru că vreau să...

MAMA:

(O întrerupe, aruncând cuțitul pe masă.)

Dragă, e simplu: în casa asta, lucrurile trebuie să fie făcute ca lumea. Nu de dragul meu. Pentru el. Pentru soțul tău. Eu? Eu doar încerc să te ajut. Să te învăț.

(Ridică din umeri, cu o falsă inocență.)

Ei bine... nu toată lumea se naște pentru asta. Dar nu te descuraja, dragă. Încerc să fiu răbdătoare.

(MAMA își șterge mâinile pe șorț și iese cu o expresie de triumf. EA rămâne singură, se apleacă deasupra mesei, cu mâinile strângând marginea, tremurând de furie și neputință.)

(Luminile scad lent, lăsând doar sunetul unei batai de inima.)

Finalul actului – O umbră pe lumina lor

(Zgomot de ploaie intens și bătăi puternice de inimă acompaniază ultimele momente ale scenei.)

(EA și EL sunt singuri în scenă. Lumina devine mai caldă, iar EL o ia în brațe.)

EL: Nu te mai gândi la ce spune mama. Pentru mine, ești perfectă.

(EA continuă la masă, pregătind prăjiturile, în timp ce EL se îndreaptă spre oglindă. Bătăile inimii cresc din nou, în timp ce oglinda reflectă pelerina de lup a lui EL.)

EA: Tu ești tot ce mi-am dorit. (Se apropie, îl sărută pe EL.) Îți stă foarte bine. (cu referire la haina de lup)

(EA pleacă spre stânga, cu tava de prăjituri în mâini, ca și cum ar merge în bucătărie. Bătăile inimii se opresc brusc. În oglindă, EL este doar o umbră purtând pelerina de lup, iar cortina cade lent.)

(Muzica liniștitoare, dar cu tonuri misterioase, însoțește căderea cortinei.)

Actul III

De la râsete la tăceri înghețate

Prima parte trebuie jucată ca o comedie reală/ trecerea la violență este bruscă (fenomen știut de femeile victime ale violenței domestice)

Decor

Scena păstrează structura actelor anterioare: colțul cald din stânga, oglinda deformantă în centru-dreapta și umbrele care dansează pe fundal. În acest act, în stânga, masa este acoperită cu farfurii și o tavă cu mâncare. În dreapta, lângă oglindă, un scaun răsturnat sugerează haosul iminent.

Zgomotul de ploaie începe ușor, ca o prezență de fundal, dar devine mai intens în momentele critice. Bătăile inimii apar ca element tensionant, crescând treptat spre final.

Scena 1 – Comedia sarcinii inversate

(EA, vizibil gravidă, aleargă prin cameră, ținând o pernă și o pătură. EL stă pe un scaun, cu un șervețel peste frunte și o pernă sub cămașă, ca și cum ar mima că ar fi însărcinat.)

EA (râzând, dar vizibil epuizată): Of, dragul meu, iar ai pofte?! Ai terminat toată prajitura de aseară!

EL (afectat, cu vocea schimbată dramatic): Nu mă înțelegi! Copilul ăsta vrea pizza acum! Cu ananas! Și dacă nu am, îmi vine să plâng!

(EA îl privește amuzată și scoate o cutie de pizza de sub masă. Îi oferă, dar EL ridică o sprânceană teatral.)

EL: Ananasul unde e? Ai uitat ananasul? O să mor aici de poftă!

EA (pe un ton comic iritat): Dacă ar fi să fii tu gravid, cred că ne-ar interna pe amândoi!

(Îi așază pizza în brațe și îl îmbrățișează jucăuș. Amândoi râd, iar ploaia de afară devine un susur calm. Oglinda reflectă scena.)

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Scena 2 – Trecerea la tensiune

(EL este în față la oglinda cu perna sub cămașă (jucând rolul gravidului) ...EA se îndreaptă spre oglindă, ținând o haină de lup pentru EL. Îi privește reflexia cu un zâmbet ușor.)

EA: Dragul meu, îți stă bine cu cămașa asta... poate că...

(Vocea ei se taie când EL o privește brusc în oglindă. Reflexia lui arată fața unui lup pentru o clipă. Bătăile inimii încep încet, ca un ecou.)

EL (pe un ton mai tăios): Poate ce? Poate n-ar trebui să mai comentezi atâta. Mă simt destul de bine în ce port, mulțumesc.

(EA face un pas în spate, vizibil surprinsă, dar încearcă să mascheze.)

EA (cu voce joasă): Am vrut doar să... să te ajut...

EL (perna cade din cămașa lui): Ajut? Ajut? Tot ce faci e să te prefaci că ai dreptate în toate. Dar, hei, ce știi eu? Sunt doar „gravidul” casei, nu?

(Oglinda reflectă figura lui EL, care începe să poarte pelerina de lup. Lumina scade subtil, iar bătăile inimii devin mai puternice.)

Scena 3 – Explozia dramei

(EA se așază la masă, apărând vizibil epuizată. EL începe să vorbească, tonul lui devenind tot mai agresiv.)

EL: Și când ai de gând să faci ordine? Crezi că îmi place să vin acasă și să găesc totul vruite? Ce, doar pentru că ești gravidă, trebuie să fac eu totul?

EA (încercând să rămână calmă): Am făcut curat, am gătit... chiar am avut grijă și de tine azi...

EL (urlând): Și ce vrei, o medalie? Ai impresia că ești singura femeie care a fost vreodată însărcinată?

(Se apropie de ea. EA începe să tremure, dar rămâne nemișcată. Bătăile inimii sunt foarte puternice acum, iar zgomotul de ploaie devine torențial.)

(EA se ridică încet, dar EL o prinde de braț - are gheare de lup care o strâng. Blana de lup începe să apară foarte vizibilă pe EL- blana devine elementul principal...)

EA (plângând): Te rog... , oprește-te...

EL (pe un ton înfiorător de rece): Dacă ai ști să asculți, poate că n-ar fi așa. Poate că n-ai mai face greșeli peste greșeli.

(EA încearcă să se elibereze, dar EL o împinge. Ea cade, iar oglinda reflectă scena ca într-un coșmar – EA este încolțită de umbra LUI mare în formă de lup. Lumina scade treptat, lăsând doar zgomotul bătăilor inimii și al ploii.)

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Finalul actului

(Pe fundal, film? Scene pline de iubire între cei doi...acasă...în parc....oglanda se sparge lent, fără zgomot, ca o iluzie care se destramă. EL, purtând pelerina de lup, rămâne în picioare in mijlocul scenei, cu fața ascunsă în umbră. EA, central - pe podea, încearcă să se ridice, dar rămâne acolo, epuizată.)

Ea (monolog) „Nu sunt lupte.” Așa spunea el: dacă nu curge sânge, nu e luptă.

Dar eu am trăit toate luptele. Am fost acolo, în mijlocul lor, fără armură, fără scut, doar cu copilul meu și cu o rugăciune.

Abuzul a început subtil. O vorbă, o privire. O bănuială.

Apoi s-a transformat în povești imaginare despre mine și orice bărbat care respira lângă mine. Tractoristul care asfalta strada. Polițistul care a venit după ce am sunat la 112. Prieteni. Colegi. Oricine. Absolut oricine era un suspect.

Iar eu... eu eram curva. Mereu curva.

Apoi au început „lecțiile”. Strigătele. Palma peste față, care nu conta, pentru că nu se terminase în sânge. Mânerul mopului rupt pe spatele meu, pentru că am început să șterg podeaua fără să-i cer voie.

(Se oprește, privește în jos, își strânge mâinile mai tare.)

Când am sunat la o asociație să cer ajutor, mi-au spus că fără un certificat medico-legal nu mă pot accepta.

Nu aveam suficiente urme, înțelegeți?

Nu aveam suficient sânge pentru a demonstra cât de periculos devenise.

Am fost sfătuită să aștept. Să aștept până vine el și să sun din nou la 112.

Dar eu știam ce înseamnă asta. Știam că mă putea anihila cu ușurință.

(Respiră adânc, dar lacrimile îi tremură în voce.)

Într-o noapte, a venit acasă zgomotos. Am deschis ușa, încercând să îl liniștesc. Am încercat să îl sărut, dar palma lui m-a lovit direct în față.

Urechile îmi țiuiau, dar nu am scos niciun sunet. Am luat papucii lui, i-am pus la loc... umilă. Sperând că se va calma.

M-a prins de gât. Mi-a trântit capul de oglindă. Și mi-a spus... mi-a spus că dacă oglinda se sparge, cioburile vor deveni cuțite pentru gâtul meu.

(Se oprește, respiră sacadat, încearcă să-și recapete calmul.)

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

Apoi a fost focul.

Focul care mi-a cuprins părul.

Benzina aruncată de el.

M-am dus la fântână să mă sting, dar m-a prins și m-a mușcat de gură până am sângerat.

(Zâmbește amar.)

A fost „vina mea”. Tot timpul, vina mea.

Fiecare lovitură.

Fiecare insultă.

Până și copilul meu lovit în brațele mele era... vina mea.

Am trăit pe marginea prăpastiei.

Nu am dormit nopți întregi, ținându-mi copilul la piept, rugându-mă lui Dumnezeu să nu mă omoare.

Dar știți ce era cel mai rău? Nu rănille. Nu urmele. Ci teroarea. Teroarea psihologică care m-a făcut să cred că meritam.

(Schimbă tonul, privirea ei devine mai hotărâtă.)

Dar am înțeles, într-un final. Nu meritam. Nimeni nu merită.

Am făcut un plan.

Mi-am pus documentele la îndemână.

Am rezistat. Am îndurat.

Și într-o zi... într-o zi am plecat.

(Privește fix spre public.)

Pentru mine. Pentru copilul meu. Pentru fiecare femeie care a simțit că nu mai are scăpare.

EA: începe să se târâie spre public: N-am ajuns pana aici, doar ca sa ajung pana aici..

(Zgomotul ploii se oprește brusc, iar bătăile inimii devin din ce în ce mai slabe, până când tăcerea pune stăpânire pe scenă.)

Actul IV

Scena se deschide într-o cameră semi-întunecată, cu o fereastră largă (stânga) prin care se vede ploaia bătând cu furie. Lumina slabă care pătrunde prin fereastră joacă pe peretele camerei, conturând umbre (înfricoșătoare - eventual fetele de la balet?). În centrul scenei, o oglindă mare reflectă un tablou distorsionat al camerei. Ea pe un scaun stă în fața oglinzii, cu ochii goi și privirea pierdută, iar pe fundal se aude un zgomot constant de ploaie care picură, aproape în sincron cu bătăile inimii care cresc în intensitate.

De-a lungul camerei, umbrele din colțuri par să prindă viață – EL, cu fața întunecată, stă departe, umbrat de o lumină care abia se strecoară, ca o prezență nevăzută, ca o amenințare continuă. Mama lui este o siluetă nedefinită care se conturează din ce în ce mai mult în fundal, un ecou al unui trecut toxic. Lupul nu mai este decât o fantezie îndepărtată, dar încă prezentă în mintea ei, ca o imagine înspăimântătoare (haina poate fi purtată de un alt actor sau poate fi purtată de către EL, sau poate sta cel mai bine pe un manechin).

Ea privește reflexia din oglindă și începe să se vorbească pe sine, vocea ei tremurând, dar totodată clară. Zgomotul bătăilor de inimă se amestecă cu sunetul ploii, fiecare bătaie fiind un ritm al eliberării care se apropie. Pe măsură ce vorbește, fetița ei apare treptat în spatele oglinzii (vine din dreapta), o fetiță fragilă, dar plină de lumină, care o privește cu ochii mari și încremeniți.

EA (cuvinte șoptite, aproape pierdute în zgomotul ploii):

Cum am ajuns aici? Cum am permis ca aceste umbre... aceste spirite ale trecutului să mă consume? Cum am crezut că pot supraviețui în fața unui EL care mă zdrobește, al unei mame care îmi arată doar dispreț și EL...un lup care mă terorizează cu fiecare clipă?

Ea privește cu atenție fetița din partea cealaltă a oglinzii -o privește prin oglinda. Ochii ei sunt buni, plini de speranță și iubire necondiționată. Ea își aduce mâna la piept, simțind bătăile propriei inimi care bat puternic și regulat.

EA (împotriva vocii interioare care o acuză):

Dar nu mai pot trăi așa. Nu mai pot lăsa ca aceste umbre să mă guverneze. Nu mai pot lăsa trecutul să îmi distrugă viitorul, viitorul fetiței mele. Nu este doar despre mine... este despre ea. Ea merită altceva. Ea merită o mamă care să o protejeze, care să o învețe ce înseamnă iubirea adevărată. Iubirea fără frică. Iubirea care nu face rău.

Un zgomot de ușă bătând se aude în fundal, dar nu se întâmplă nimic. EL este acolo, undeva în întuneric, dar nu mai este centrul atenției. Ea își dă seama că nu mai trebuie să se teamă de el. Trebuie să se elibereze.

What happened to the Heart Emotional Treasure Box

EA (*hotărâtă, cu voce tare*):

Nu! Nu voi lăsa această groază să mă mai controleze. Nu voi lăsa aceste umbre să mă mai sperie. Eu sunt mai puternică decât toată durerea și frica pe care le-am simțit până acum. Fetița mea merită o viață în lumină, iar eu voi fi acolo pentru ea.

Ea întinde mâna spre oglindă, și începe să rupă bucăți din oglindă...ca și cum ar rupe foi de aluminiu folosite pentru prăjituri...bucățile cad la picioarele ei.... Umbrele din colțuri se disipează lent.

EA (*încrezătoare, cu o voce clară și puternică*):

Voi fi o mamă puternică pentru ea. Voi înfrunta trecutul și voi ieși din acest întuneric. Nu mă voi mai lăsa învinsă de frică sau de durere. Ea este lumină. Eu voi fi lumina ei.

Fetița din oglindă zâmbește acum. Se vede clar că fata este liberă, liberă de umbrele trecutului. Ploaia începe să se oprească. Zgomotul bătailor de inimă se liniștește și se transformă într-o armonie calmă, ca o muzică liniștitoare care marchează începutul unei noi vieți.

O lumină blândă intră pe fereastră, iar fetița din oglindă își întinde mâna spre EA, ca și cum ar chema pe mama ei să o îmbrățișeze.

EA (*cu o voce puternică și emoționată, privind-o pe fetița sa*):

Hai, mama..... E timpul să plecăm. Vom fi libere acum.

Cu un pas hotărât, EA se îndepărtează de oglindă, lăsând în urmă tot ce o ținea captivă. Lumina din afară se face tot mai strălucitoare, iar camera se umple de un calm și o liniște neașteptată. În fundal, ecoul pașilor lor începe să răsună, iar sunetul ușor al ploii care se oprește complet devine un simbol al noii libertăți care tocmai a început.

Scena se încheie cu EA și fetița mergând împreună prin public, spre ieșire. Se simte bucurie, liniște, libertate.

...și se aud bătăi de inimă....

